

Antoine de Saint-Exupéry se je rodil istega leta kot naše stoletje v Lyonu v Franciji. Bil je nenavaden deček. Že zelo zgodaj ga je začel zanimati svet znanosti in tehnike, ljubil pa je tudi literaturo.

Ko je končal srednjo šolo, so ga poklicali k vojakom – k letalstvu. Na njegovo veliko nesrečo so ga dodelili h kopenskemu osebju, ki dela na letališču in ne leti. Toda Exupéry je, ne bodi len, nekega dne ukradel letalo in poletel. Zato so ga sicer zaprli, toda kasneje vendar premestili k pilotom.

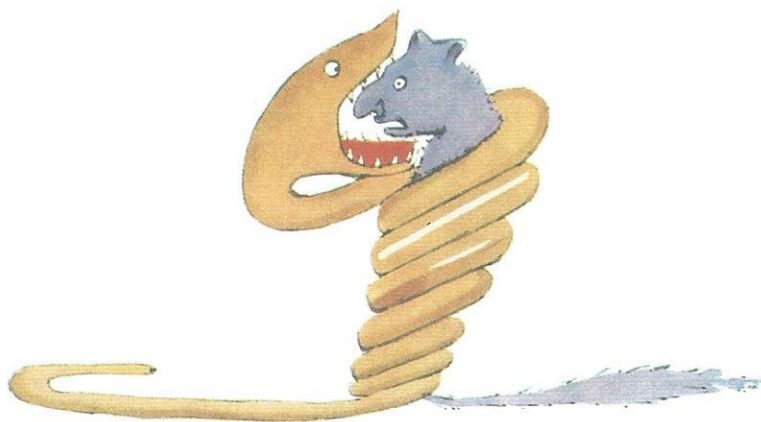
Mali princ, njegovo najznamenitejše delo, torej ni čisto izmišljen.

Mali princ

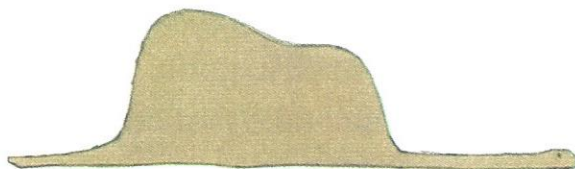
- Kako vidijo isto stvar otroci in kako odrasli?
Različno ali podobno?

Ko mi je bilo šest let, sem v knjigi o pragozdu z naslovom »Resnične zgodbe« videl sijajno podobo. Kazala je boo, ki je požirala neko žival. Tule je kopija tiste risbe.

V knjigi je pisalo: »Boe pogoltnejo ves plen hkrati, ne da bi ga prežvečile. Potem se niti ne ganejo in spe šest mesecev, dokler ne prebavijo.«

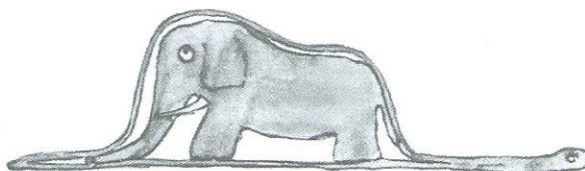
Tedaj sem veliko premišljal o prigodah v džungli in tudi meni se je posrečilo, da sem z barvnim svinčnikom narisal svojo prvo risbo. Risbo številka 1. Bila je takale:

Pokazal sem umetnino odraslim in jih vprašal, ali jih je moje risbe kaj strah.

Odgovorili so mi: »Zakaj neki bi se bali klobuka?«

Vendar tisto na sliki ni bil klobuk! Bila je boa, ki prebavlja slona! Da bi podobo razumeli tudi odrasli, sem narisal boo še od znotraj. Odraslim je treba zmeraj razlagati. Moja risba številka 2 je bila takale:

Toda odrasli so mi nasvetovali, naj nikar več ne rišem kač od zunaj in od znotraj in da naj se rajši poprimem zemljepisja, zgodovine, računstva in slovnice. Tako sem se s šestimi leti odrekel bleščeči slikarski prihodnosti. Neuspeh z risbama številka 1 in 2 mi je vzel pogum. Odrasli sami od sebe nikoli ničesar ne razumejo in otrokom je mučno, če morajo kar naprej kaj razlagati.

Poiskati sem si moral torej drug poklic in sem se naučil pilotirati. Preletel sem domala ves svet. In zemljepisje mi je, to je res, prišlo zelo prav. Na prvi pogled sem znal razlikovati Kitajsko od Arizone. Če ponoči zablodiš, to zelo koristi.

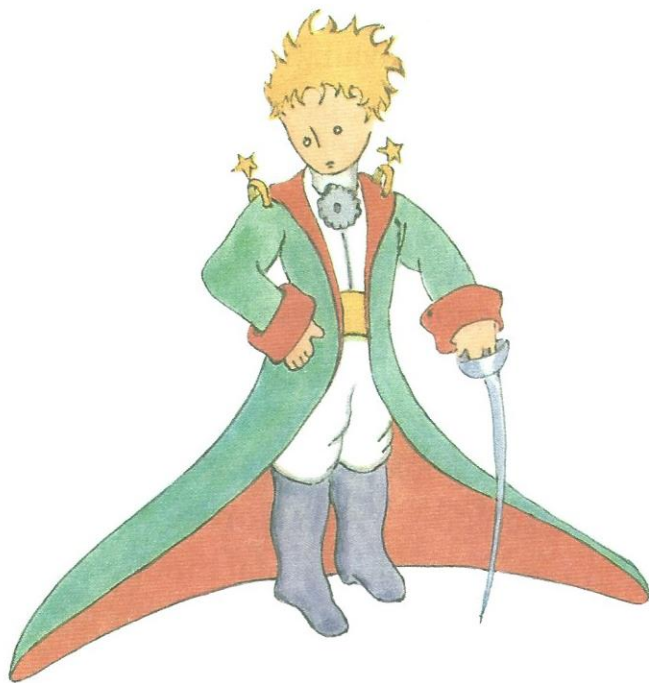
Tako sem v svojem življenju spoznal mnogo resnih ljudi. Precej časa sem živel med odraslimi. Spoznal sem jih od vseh plati. Kljub temu nisem imel kaj boljšega mnenja o njih.

Kadar sem srečal koga in se mi je zdelo, da ima nekaj več soli v glavi, sem ga preizkusil s sliko številka 1, ki jo še vedno hranim. Hotel sem vedeti, ali je razumljiva ali ne. Toda vselej sem dobil odgovor: »To je klobuk.« Potem tistemu nisem govoril ne o kačah boah ne o pragozdovih ne o zvezdah. Govorila sva jezik, ki ga je razumel. Govoril sem mu o bridžu, golfu, o politiki in kravatah. In bil je ves vesel, da je spoznal tako pametnega človeka.

II.

Tako sem živel sam, brez človeka, s katerim bi se lahko resnično pogovoril, dokler me ni doletela pred šestimi leti v Sahari nesreča. V motorju se mi je bilo nekaj polomilo. In ker nisem imel s seboj ne mehanika ne potnikov, sem se zamotanega dela lotil kar sam. Šlo je za življenje in smrt. Pitne vode sem imel komaj za osem dni.

Tako sem prvi večer zaspal v pesku, tisoč milj daleč od človeških bivališč. Bil sem zapuščen bolj kot brodolomec na splavu sredi oceana. Lahko si mislite, kako sem bil presenečen, ko me je prebudil droben glasek. Rekel je:

»Prosim ... nariši mi backa!«

»A?«

»Nariši mi backa!«

Skočil sem pokonci, ko da bi me bila oplazila strela. Krepko sem si pomel oči. Ostrmel sem. Zagledal sem drobcenega, navadnega dečka, ki je resno zrl vame. To je njegov najboljši portret, ki se mi ga je kasneje posrečilo narisati. Toda moja risba še zdaleč ni tako ljubka, kot je bil vzorec. Toda kriv nisem jaz. Krivi so odrasli, ki so mi vzeli vero v mojo slikarsko prihodnost, ko sem bil star šest let, in tako se razen kač od znotraj nisem naučil narisati ničesar drugega.

Odlomek

Prevedel Ivan Minatti

• In kakšen je **Mali princ**?

Večina odraslih, ki so ga brali v otroštvu, vse življenje meni, da je to najlepše mladinsko literarno delo, kar so jih spoznali. In zato morate prebrati *Malega princa* tudi vi. To povejte svojemu/svoji učitelju/-ici, da vam ga bo bral/-a v nadaljevanjih.

• In kaj boste medtem počeli vi?

• *Pisali boste premico dogajanja.*

• Kako boste to počeli?

- Poiskali boste kos *večnega papirja*, takega, ki se včasih uporablja za računalnik.

- Po vsakem branju boste na trak zapisali:

* katere književne osebe ste v tem delu srečali,

* zaznamovali boste kraj dogajanja in dogajalni čas,

* v telegrafskem slogu boste označili tudi dogajanje.

- Toda pazite, zmeraj, kadar se čas oziroma kraj dogajanja spremeni, morate začeti pisati na nov papir.

• Ko boste prebrali *Malega princa* do konca, še enkrat preglejte svojo dogajalno premico.

• In zdaj premislite: Ali pisatelj pripoveduje dogodke v vrstnem redu, kot so se zgodili?

• Strgajte svojo dogajalno premico in razvrstite posamezne (liste) literarne dogodke v časovno zaporedje.

• Premislite. Zakaj se takega reda ni držal sam pisatelj?